

РЕШЕНИЕ

№ 10423

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12502** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на А. Е. А., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк],[улица], вх. Б, ап. 21, срещу Заповед № РД-08-7912/18.11.2024 г. на председателя на Софийски градски съд, с която е разпоредено да се изплатят на съдиите и служителите в съда допълнителни трудови възнаграждения (ДТВ) във връзка с решение на Пленума на ВСС по т. 9 от протокол № 10/07.11.2024 г., с изключение на тези, срещу които има образувани дисциплинарни производства, в т.ч. и на жалбоподателя.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на заповедта поради липсата на мотиви конкретно относно фактическото и правното основание за издаването ѝ, както в самата заповед, така и в придружително писмо от административния орган до жалбоподателя А. – нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В тази връзка се твърди, че не е посочено като основание наложено на жалбоподателя дисциплинарно наказание „забележка“ със заповед на председателя на СГС № РД-08-5050/08.08.2023 г., която е потвърдена с решение на Съдийската колегия на ВСС по протокол № 10, т. 5 от 12.03.2024 г. Твърди, че тези обстоятелства са описани в писмото от 03.12.2024 г., но не и в оспорваната заповед. Позовавайки се на чл. 322 от ЗСВ и чл. 326 от ЗСВ, жалбоподателят поддържа, че дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на връчване на заповедта на административния ръководител, тъй като „наложеното наказание“ е използваният термин в чл. 314, ал. 3

и ал. 4 от ЗСВ. В тази връзка се поддържа, че срокът за заличаване на дисциплинарното наказание „забележка“ тече от момента на връчване на заповедта на председателя на СГС, с която то е наложено, т.е. от м. 08.2023 г., поради което към момента на издаване на обжалваната заповед на 18.11.2024 г. този срок е изтекъл. Излагат се доводи за неспазване на срока за произнасяне от страна на ВСС – Съдийска колегия (срокът за произнасянето на колегията според чл. 314, ал. 4 ЗСВ е един месец, т.е. в случая тя би трябвало да се произнесе през 2023 г.). Жалбоподателят счита, че, ако се приеме, че дисциплинарното наказание „забележка“ е наложено едва през 2024 г., това означава, че два пъти ще понесе финансова санкция във връзка с едно и също наказание. Жалбоподателят твърди, че освен за 2024 г. не е получил ДТВ и за 2023 г. на основание наложеното му дисциплинарно наказание.

По същество жалбоподателят излага доводи, че допълнителното трудово възнаграждение, което е определено и изплатено на останалите съдии и служители в съда с обжалваната заповед, се отнася за 2024 г. Поради това действия или бездействия от предходен период (за които се отнася наложеното дисциплинарно наказание „забележка“ през 2023 г.) са извън преценката на председателя на СГС за текущата 2024 г. В този смисъл се позовава на Решение № 131 от 07.01.2019 г. по адм. д. № 8782/2018 г. на ВАС, VI отд. Сочейки чл. 13, ал. 1, т. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, застъпва становище, че допълнителните възнаграждения се отнасят за текущо, през годината, полагане на труд и резултатите от това, поради което не може да има отношение към дължимостта на тези възнаграждения за предходно поведение на съответния съдия извън периода, за който се изплаща допълнително възнаграждение. Позовава се на нарушаване на принципа за заплащане на труда съгласно чл. 48, ал. 5 от Конституцията.

Моли за отмяна на обжалваната заповед на председателя на Софийски градски съд № РД-08-7912/18.11.2024 г. в частта ѝ по т. VI. с която е постановено на жалбоподателя А. А. да не бъде изплащано допълнително трудово възнаграждение за 2024 г. във връзка с решение на Пленума на ВСС по т. 9 от протокол № 10/07.11.2024 г. Претендира разноси по делото.

Ответникът – и.ф. председател на Софийски градски съд (СГС), не се явява и не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не дава становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото е безспорно, че със Заповед № РД-08-5050/08.08.2023 г. на председателя на Софийски градски съд (СГС) на съдия А. Е. А. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ за извършени нарушения във връзка с неспазване на срока по чл. 235, ал. 5 от ГПК, вр. с чл. 13 от ГПК по граждански дела, по които е съдия-докладчик, изброени в табличен вид в разпоредителната част на заповедта, като най-старото от тях е обявено за решаване на 24.09.2019 г., а най-новото на 18.11.2021 г., общо 37 дела, по които към датата на образуване на дисциплинарното производство на 10.03.2022 г. не е постановен финализиращ акт. Констатирано е закъснение при изготвяне и постановяване на съдебните актове в порядъка от 869 до 83 дни.

Заповедта е потвърдена от Съдийската колегия на ВСС, изпълняваща функциите на ВСС съгласно пар. 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на КРБ (обн. ДВ, бр. 106/22.12.2023 г.), на

проведено на 12.03.2024 г. дистанционно заседание, за което е съставен протокол № 10, представен по делото на л. 54. По делото липсват данни, че жалбоподателят е оспорил решението на ВСС.

С оглед на гореизложеното съдът намира за безспорно, че към процесния период от 2019 г. до постановяване на атакувания акт на 18.11.2024 г. А. Е. А. е заемал длъжността „съдия“ в СГС.

С оспорваната Заповед № РД-08-7912 от 18.11.2024 г., на основание на решение на Пленума на ВСС по т. 9 от протокол № 10/07.11.2024 г. и във връзка с решение на комисия „Бюджет и финанси“ на ВСС по протокол № 11/07.11.2024 г., при условията на чл. 9 от Правилата за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения в органите на съдебната власт за постигнати високи резултати по поставените задачи през 2024 г., и на основание чл. 86, ал. 1, във вр. с чл. 88 от ЗСВ, председателят на СГС е наредил изплащането на ДТВ на служители по служебно и трудово правоотношение. По т. VI. 6 е разпоредено на А. Е. А. да не се изплаща ДТВ с посочено основание – „образувано дисциплинарно производство за забавени съдопроизводствени действия“.

С молба от 28.11.2024 г. от А. А. е поискана информация от председателя на СГС относно това дали е образувано дисциплинарно производство срещу него през 2024 г., във връзка с т. VI от заповед № РД-08-7912 от 18.11.2024 г., с която е разпоредено да не му се изплаща ДТВ за 2024 г. Посочва, че е поискал информация в този смисъл от ВСС и му е отговорено, че няма висящо дисциплинарно производство срещу него.

Изпратен е отговор изх. № РД-21-ДЗ-1187/2024 г. от 03.12.2024 г. от и.ф. председател на СГС, че със Заповед № РД-08-7912 от 18.11.2024 г. не е определено изплащането на А. А. на ДТВ, тъй като към датата на определянето му не е изтекъл едногодишният срок, предвиден в чл. 326, ал. 1 от ЗСВ. Изложени са мотиви, че със Заповед № РД-08-5050/08.08.2023 г. на председателя на Софийски градски съд на съдия А. Е. А. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ по реда на чл. 327 от ЗСВ, което на основание чл. 314, ал. 4 от ЗСВ е потвърдено с решение по протокол № 10, т. 5 от 12.03.2024 г. на Съдийската колегия на ВСС, изпълняваща функциите на ВСС. Получен е от адресата съдия А. на 05.12.2024 г., за което същият се е подписал собственоръчно.

По делото са приети материалите, съставляващи административната преписка.

При така установените факти, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав, обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на оспорването:

Съдът намира, че оспорването е направено в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, която има правен интерес, поради което производството е процесуално допустимо и жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По същество на спора:

На основание чл. 30, ал. 1, т. 10 от ЗСВ /в относимата редакция на нормата - ДВ, бр. 28 от 2016 г./, възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите се определят от ВСС. С решение на Пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на Пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г., изм. и доп. с решение на Пленума

на ВСС по протокол № 35/30.11.2023 г., на основание чл. 13 от Наредбата за структурата на работната заплата, ВСС е приел Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения (ПОИСДТВ). С тези правила са разписани редът, начинът, източниците на средства за изплащане, условията за получаване и начинът на определяне на размерите на допълнителните трудови възнаграждения, като е делегирана компетентност на административните ръководители за определяне на размера на допълнителното трудово възнаграждение за постигнати високи резултати на магистратите, съдебните и прокурорски помощници и съдебните служители.

Съгласно чл. 2 от Правилата, при наличие на финансови средства по пар. 01-00 „Заплати“ по бюджетите на органите на съдебната власт и неизползвани наличности от предходната година по бюджета на съдебната власт след изплащане на всички задължения административните ръководители, съдиите, прокурорите, следователите, в т.ч. младши съдии, младши прокурори, младши следователи, съдебните и прокурорските помощници, държавните съдебни изпълнители, съдиите по вписванията, членовете на ВСС, главния инспектор и инспекторите в Инспектората към ВСС, служителите на Националния институт по правосъдие (НИП) и съдебните служители, заети в тези органи, могат да бъдат стимулирани за постигнати резултати. Разпоредбата на чл. 3 изброява възможните основания за получаване на допълнително стимулиране, като в т. 1 е предвидено, че субектите по чл. 2 могат да получават допълнителни възнаграждения „за постигнати резултати – текущо, за годината“.

С Решение по т. 9 от Протокол № 10 от 7.11.2024 г. Пленумът на ВСС е дал съгласие административните ръководители на органите на съдебна власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във вр. с чл. 9 от Правилата, приети с решение на ВСС по Протокол № 29/22.11.2018 г., като размерът на средствата е в рамките на утвърдените бюджети по пар. 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала, нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2024 г.

Предвид гореизложеното компетентен да издава актове, касаещи допълнителните трудови възнаграждения на магистратите, е съответният административен ръководител на органа на съдебна власт. В тази връзка съдът намира, че оспореният в настоящото производство акт - Заповед № РД-08-7912 от 18.11.2024 г., е издаден от компетентен орган, а именно председателят на СГС, по отношение на магистрат от същия съд.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона форма, съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, вкл. мотивите поради които издателят му счита, че оспореният няма право да получи ДТВ. При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че актът не е мотивиран с фактическите и правни основания за издаването му. Такива са изложени, както в самия акт, така и в допълнително писмо, с което се отговаря на поставен от магистрата въпрос относно основаниято да не му бъде отпуснато ДТВ. В заповедта срещу името на жалбоподателя е посочено като основание - „образувано дисциплинарно производство за забавени съдопроизводствени действия“, което покрива изискванията за мотивиране на акта.

Не се спори между страните, че със Заповед № РД-08-5050/08.08.2023 г. на председателя на Софийски градски съд на съдия А. Е. А. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Спорният въпрос е представлява ли пречка да бъде получено

ДТВ дисциплинарно наказание, чийто срок за заличаване не е изтекъл през следващата календарна година, а също така допустимо ли е за следващата година, през която не е установено извършено от магистрата дисциплинарно нарушение, за което му е наложено наказание, да не се изплати ДТВ при наличие на положителните предпоставки за това и липсата на отрицателни такива.

Съгласно чл. 5, ал. 2, т. 2 от Правилата, не се изплаща ДТВ на магистрат или съдебен служител в случаите на влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание. В настоящия случай това основание е доказано въз основа на представените по делото доказателство, а и не се оспорва от жалбоподателя. На основание чл. 5, ал. 2, т. 7 от Правилата, също не се изплаща ДТВ при висящо дисциплинарно производство – до приключването му. Съгласно разпоредбата на ал. 3 от същия член, след заличаване на дисциплинарното наказание на магистрат или съдебен служител в рамките на календарната година, на същия може да бъде определено допълнително възнаграждение в съответствие с правилата по преценка на административния ръководител и след отчитане на индивидуалния му принос към дейността на съответния съдебен орган.

В настоящия случай се установява именно проявлението на фактическия състав, визиран в последната разпоредба. Съгласно чл. 322 от ЗСВ /в относимата редакцията на нормата - ДВ, бр. 62 от 2016 г., в сила от 09.08.2016/, дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на съобщаването на наказаното лице на решението на пленума или на решението на съответната колегия на Висшия съдебен съвет или от деня на връчване на заповедта на административния ръководител.

На основание чл. 314, ал. 3 от ЗСВ, дисциплинарнонаказващият орган по ал. 1 уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет за наложеното наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1, като ѝ изпраща преписката и заповедта незабавно след връчването ѝ на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице. Разпоредбата на ал. 4 предвижда, че съответната колегия на Висшия съдебен съвет в срок до един месец от получаването на заповедта по ал. 3 може да потвърди или да отмени наложеното наказание. Настоящият състав намира, че този срок е инструктивен.

В случая дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено от ответника, в качеството му на административен ръководител. На основание чл. 314, ал. 1, вр. чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ /в относимата редакцията на нормата - ДВ, бр. 14 от 20.02.2015 г. /, на основание чл. 314, ал. 2 и, ал. 3 от ЗСВ, същото е потвърдено от ВСС с решение на Съдийската колегия на ВСС, изпълняваща функциите на ВСС съгласно пар. 23, ал. 2 от ПЗР на ЗИД на КРБ (обн. ДВ, бр. 106/22.12.2023 г.), по протокол № 3 от 12.03.2024 г.

Следва да се уточни, че макар дисциплинарното наказание да се налага със заповед на административния ръководител, на основание чл. 314, ал. 3 от ЗСВ, последният следва да уведоми съответната колегия на Висшия съдебен съвет за наложеното наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1, като ѝ изпраща преписката и заповедта незабавно след връчването ѝ на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице, като тя може да потвърди или да отмени наложеното наказание. Следователно дисциплинарното производство по налагане на дисциплинарно наказание „забележка“ представлява сложен фактически състав, за завършване на който е необходима още една предпоставка – а именно произнасяне на съответната колегия на ВСС. Това е така, тъй като съгласно нормативната уредба изпращането на преписката и произнасянето на ВСС по нея не е по волята на наказаното лице, а е задължителна стъпка в производството. В този

смисъл е приетото от ВАС в мотивите на Тълкувателно решение № 2 от 2024 г. по тълк. дело № 5 от 2023 г.

Чл. 326, ал. 1 от ЗСВ, сочи, че дисциплинарното наказание, с изключение на дисциплинарното освобождаване от длъжност или уволнението, се заличава една година след изтърпяването му. От анализа на посочените правни норми следва, че, считано от съобщаването на А. на решението на ВСС, с което се потвърждава наложеното от административния ръководител дисциплинарно наказание, то последното в съответствие и с чл. 322 от ЗСВ, се счита за окончателно, т. е. започва изтърпяването му. Съобразно чл. 323 от ЗСВ /в същата редакция на нормата/ решението на ВСС може да се обжалва от лицето, на което е наложено дисциплинарно наказание пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването, като ал. 2 на същия текст, предвижда, че жалбата не спира изпълнението, освен ако ВАС реши друго. Предвид липсата на предвиден суспензивен ефект на жалбата пред ВАС, следва извод, че срокът по чл. 326, ал. 1 от ЗСВ за заличаване на наложеното наказание тече от връчване на решението на ВСС.

Предвид гореизложеното, въпреки че съгласно разпоредбата на чл. 322 наказанието се смята за наложено с връчване на заповедта на административния ръководител, за да започне периодът на изтърпяване на наказанието, е необходимо актът за налагането му да има стабилитет, който следва от потвърждаващото решение на колегия на ВСС. Именно от този момент започва да тече предвиденият в чл. 326, ал. 1 срок за заличаване на наказанието. Този извод се налага от нормата на чл. 326, ал. 1 ЗСВ, в която изрично началният момент на този едногодишен срок за заличаване на наказанието е обвързан с изтърпяването, а не с налагането му. В тази връзка се явява неоснователно възражението на жалбоподателя, че срокът за заличаване на дисциплинарното наказание тече от датата на връчване на заповедта, с която то е наложено.

По настоящото дело липсват данни за точната дата на съобщаване на това решение на ВСС на оспорващия, както и данни дали е оспорвано пред ВАС. Поради това следва да бъде направен извод, че срокът за заличаване на наложеното дисциплинарно наказание не е започнал да тече, съответно към датата на издаване на оспорваната заповед на административния ръководител не е изтекъл. За пълнота следва да се посочи, че предвид датата на решението на ВСС за потвърждаване на наложеното наказание – 12.03.2024 г., то при всички положения връчването му ще е след тази дата. От последното се прави извод, че към 18.11.2024 г. не е изтекъл едногодишният срок по чл. 326, ал. 1 от ЗСВ за заличаване на дисциплинарното наказание, наложено на А. А., следователно същото е в период на изтърпяване, което е отрицателна предпоставка да му бъде отпуснато ДТВ съгласно чл. 5, ал. 2, т. 2 от Правилата.

Настоящият състав намира за необходимо от отбележи, че ДТВ не е част от трудовото възнаграждение, което лицето получава за извършваната от него трудова дейност и не е безусловно. То е обвързано с постигнатите резултати за текущия годишен период, преценката за което е предоставена с цитираните Правила на административния ръководител. В тази връзка не е нарушено правото на жалбоподателя да получи дължимото възнаграждение за труда си.

По разноските:

Предвид изхода на делото и липсата на заявена претенция от ответника за присъждане на разноси съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд София-град, III-то отделение, 70- ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Е. А., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед на № РД-08-7912/18.11.2024 г. на председателя на Софийски градски съд, с която е разпоредено да се изплатят на съдиите и служителите в съда допълнителни трудови възнаграждения във връзка с решение на Пленума на ВСС по т. 9 от протокол № 10/07.11.2024 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: